04.11.2026
—
01.08.2027

İmgenin Boşluğu

The Void of the Image

Yürütücü | Instructor
Zeynep Sayın

YUNT

Koordinatör | Coordinator
Ezgi Bakçay

İMGENİN BOŞLUĞU

Bu kitapçık, Zeynep Sayın yürütücülüğünde ve Ezgi Bakçay koordinatörlüğünde 04.11.2026 — 01.08.2027 tarihleri arasında YUNT'ta gerçekleşen *İmgenin Boşluğu* programına eşlik etmektedir.

Su Döngüsü
07.11.2026 – 05.03.2027

Üretim
Lamarts

Kurulum
OCD Museum Works

YUNT Ekibi:

Kurucu Direktör
Muratcan Sabuncu

Sanat Danışmanı
Sergen Şehitoğlu

Seminer ve Konuşmalar Akademik Danışmanı
Prof. Dr. Eva Şarlak

Mekân ve Etkinlik Sorumlusu
Hilal Dökmen

Görsel İletişim ve Kitapçık Tasarımı
Dilara Sezgin

Dijital İletişim Sorumlusu
Esra Ece Kuleci

Basın İlişkileri Sorumlusu
Burcu Dimili

Düzelti ve Çeviri
Merve Işıl Tezcanlar

Fotoğraflar
Barış Özçetin

R. Gülşen Tatlısumak'a değerli katkıları için teşekkür ederiz.

Hasanpaşa Mahallesi
Fatih Bulvarı No: 33
34920 Sultanbeyli/İstanbul
wwww.yunt.art | info@yunt.art

YUNT

İMGENİN BOŞLUĞU
04.11.2026 — 01.08.2027

YUNT
04.11.2026
–
01.08.2027
imge-
nin
Boş-
luğu
The Void of the Image
Yürütücü | Instructor
Zeynep Sayın
Koordinatör | Coordinator
Ezgi Bakçay

İmgenin Boşluğu

ZEYNEP SAYIN

Zamanında, Rönesans resimlerinde doğrusal perspektif ile elde edilen temsil mekanizmalarına özgü siyasal ekonomiyi kıran, perspektifin hegemonyasını ve ideolojik zeminini istikrarlaştıran bir alan yarattığını söylüyordu Hubert Damisch bulutların. Çizgisel perspektifin kuralları, bulutun başladığı yerde askıya alınıyor: Her şey çizgilerle mülkiyet altına alınmaya çalışılırken, üstünde mülkiyet iddia edilemeyen, biriktirilemeyen bir alan yaratıyordu bulutlar; herhangi bir atom çekirdeğine bağlı olmayan, uzayda, madde içinde serbest kalan enerji gibi ele avuca sığmıyor, temsile sığmak için çırpınan görüntüyü sabote ediyorlardı.

Ağırlıklı olarak sudan ve buzdan oluşuyordu bulut, gerektiğinde gaz olup uçabilen, gerektiğinde buz olup donabilen suyun hâllerinden biriydi. Su döngüsü diye bir şey vardı; suyun yeryüzü, atmosfer ve yeraltı arasında durmaksızın hareket ettiği bir dönüşüm döngüsüydü bu. Buhar, nem, çiy, sis, gaz, bulut, yağmur, kar, buz, nehir, okyanus oluyordu su; soluduğumuz havanın içinde de bulunan, ciğerlerimize çektiğimiz nefesin içine sızıyordu, suyu taşıyan havaydı.

Resmi taşırken resmin parçası olan, ama içinde asılı kalan bulutla görünürlüğe gelen, kendisi tek başına neredeyse görünmeyen tuval gibi bir şeydi hava; bedenin içine doğru yolculuk yapar, nefes olurdu. Hava, potansiyel enerjiyse eğer, nefes bu enerjiyi içeri alan hareketti; hem havanın içindeydi yaşam hem yaşamı içine çekerdi, havanın rüzgârıydı nefes. Elias Canetti'ye soracak olursak, yeryüzünün, atmosferin ve yeraltının işgal altına alındığı çağımızda, bize kalan *son müşterek*ti nefes; kimsenin mülkü olmayan, herkese ve her şeye yer açan, her şeyin ve herkesin içinde olan ve herkesi ve her şeyi içine alan ortaklıktı, içimde olan beni içerirken, beni içeren içimdeydi.

Toprak, mülkiyet ve güç dikenleriyle dolu çağlara, su savaşlarına, askeri hava sahalarına, datalarla dolu *cloud*lara, bilinçaltımızı kirleten algoritmalara, soluk almamızı engelleyen sentetik virüslere, kimyasal silahlara, henüz gerçekleşmeden harabeye dönüştürülen geleceklere rağmen hâlâ sahibi olmayan bir şeydi hava; sınırı yoktu, dünyada ve ülkemizde hepimiz su, hava ve nefes açlığı çekiyorduk. Nefesimiz daralıyordu.

İmgeyi buralardan gelen, nefes almamızı sağlayan, bizi canlandıran, suyun üzerinde yelken açarak rüzgârda yol alan bir taşıt, sudan buluta, buluttan yağmura ve kara, denize ve akarsuya doğru bir göç hareketi, *bir son müşterek* olarak tanımlamak istedik. İmge, sadece olmuş olanı değil, henüz olmamış olanı, belki asla olmayacak olanı da hatırlatan bir nefes belleği, bir nefes hayaletiydi. Herhangi bir taklit çekirdeğine bağlı olmayan, uzayda, madde içinde serbest kalan enerji gibi ele avuca sığmayan, temsil etmek için çırpınan iktidarı sabote eden bir sapmaydı imge; ona onurunu iade etmek gerekirdi. *İmgenin Onuru* podcast serisi ve onu bir sene boyunca izlemesini dilediğimiz etkinlikler böyle mevcuda geldi.

Sultanbeyli'de kurulan YUNT, beni içerirken içimde olan kentle beraber nefes almayı hatırlamak, kente unutturulanları hatırlatmak istedi. Podcast serisinde yer alan konuklarla imgenin ve imgeyle direnmenin ne olduğunu hatırladık, beraber bir nefes mekânı dokuduk.

Demokritos ile Epikuros'un Doğa Felsefeleri Arasındaki Fark başlıklı doktora tezinde, atomların yerçekimi yasalarına uygun, düz bir çizgiyle aşağı doğru düşeceğine yabancı, yaban, bilinmeyen yörüngeler, yepyeni takımyıldızları oluşturan bir devinimle doğrudan saptıklarını, özgürleştiğini yazmıştı Karl Marx; *clinamen* denirdi bu sapmaya. Sultanbeyli bu sapma, doğrusal ideolojilerin zeminini istikrarsızlaştıran, nefes darlığına yol açan temsil mekanizmalarına özgü siyasal ekonomiyi kıran, üstünde mülkiyet iddia edilemeyen, sermaye gibi biriktirilemeyen yeni takımyıldızları yaratabilirdi belki; imgelerin takım yıldızlarıydı bunlar. Yarattıkları açıklık, açtıkları boşlukla nefes alıyor, nefes aldırıyorlardı.

İmgenin Müşterekliği

EZGİ BAKÇAY

YUNT, geçtiğimiz yıl Zeynep Sayın'ın düşünsel rehberliğinde, Türkiye'nin kültür-sanat alanında eşine az rastlanan kolektif bir araştırma gerçekleştirdi. Sayın'ın hazırlayıp sunduğu podcast serisi aracılığıyla, altmış dört imge üreticisinin düşünsel macerası kendi seslerinden kayda alındı. Yaşadıkları tarihsel bağlam içinde imgeyi bir direniş yöntemi, toplumsal dayanışma ve sivil mücadele alanı olarak gören edebiyatçılar, yönetmenler, çağdaş sanatçılar ve küratörler, imgenin onurunu savunan çok sesli bir mecliste buluştular.

İmgenin Onuru, Türkiye'de kültür-sanat alanının son otuz yılına bakan bir hafıza çalışması; ortak tahayyülde yön bulmayı sağlayacak bir harita olarak okunabilir. Gerçekten de bu söyleşi dizisi, üretilen işler kadar üretilemeyenlerin; gerçekleşen hayaller kadar düş kırıklıklarının, inadın, mücadelenin, ortaklıkların, çatışmaların ve çatallanan yolların; ülkenin yıllar içinde dönüşen duygusal ve duyusal atmosferinin de kaydını tutuyor.

Yine de ben onu bir harita gibi okumak yerine, işitsel bir topoğrafya gibi dinlemeyi, kayıtlar arasında bir seyre çıkmayı öneririm. Kayıtlardaki sesler, her biri kendi meşrebinde akan, çağlayan, köpüren ya da taşan derelere, yer altı sularına, nehirlere ve şelalelere benziyor. Ortaya, binbir biçimiyle suyun şekillendirdiği bir topoğrafya çıkıyor: *İmgenin Onuru*. Kimin taşı yontup kayaları çatlattığını; kimin toprağı besleyerek usul usul aktığını, kimin yüksekten düşüp mağaralar açtığını; kimin geri çekilip obruklar yarattığını duymak... *İmgenin Onurunu* dinlemek, uzun bir doğa yürüyüşüne gözleri kapalı çıkmak gibi.

Bu devinim hâlindeki topoğrafyada, Zeynep Sayın'ın düşüncesi eleştirel enerjileri buluşturan bir elektrik santrali gibi çalışıyor. Enerji ise imgelerde birikiyor ve taşınıyor. Şahit olduğumuz şey, tüm canlıların haysiyetinin korunduğu bir dünya arayışında imgenin, su ve soluk kadar hayati olan önemi. İmge, başka bir dünyayı temsil etmiyor; adaleti sağlamak üzere geçmişi ve geleceği seferber eden bir özgürleşme yolu açıyor. İmgeler söz konusu olduğunda sanatsal ve kültürel üretim, hepimizi içine alan kolektif bir eyleme, ortak bir dünyayı şimdi ve burada birlikte yaratma eylemine dönüşüyor.

İmgenin Onurunu dinlerken, kötülüğün vasatlığı karşısında isyanın muazzam imgesel zenginliğini ve tükenmez çoğulluğunu fark etmek başlı başına bir umut kaynağı. Her bir sesin biricikliğini koruyarak müşterek bir adalet talebinde buluştuğunu görmek ise cesaret verici.

Suyun ve Soluğun İzinde

Zeynep Sayın bu yıl YUNT'ta, hücreleri arasında elektrikli bağlar üreten canlı bir organizmaya benzeyen *İmgenin Onuruna* yeni bir soluk üflüyor. Kayıt stüdyosunda biriktirdiği sözleri, sesleri, titreşimleri ve sessizlikleri, yeni armoniler ya da kontrpuanlar oluşturmak üzere geri çağırıyor; bedene, mekâna, meydana, sokağa, mutfağa, bahçeye, Sultanbeyli'ye davet ediyor. Oluşturduğu belleği arşive değil eyleme dönüştüren, imgeleri döngüye, akışa ve başkalaşmaya açık tutan bir kamusal alan tasarlıyor. Tüm bir imge atlasını su ve soluk ekseninde yeniden dokumak üzere, sergiler ve etkinliklerle YUNT'un açtığı misafirperver geniş zamana yerleşiyor.

Kasım ve Mart aylarında birbirini izleyecek olan *Su Döngüsü* ve *Son Müşterek: Nefes* sergileri, YUNT'un hazırladığı *İmgenin Onuru* podcast serisinin düşünsel izleğinde, Zeynep Sayın'ın yürütücülüğü ve benim koordinatörlüğümde, vurguyu küratörden sanatçıya ve yapıtın kendisine kaydırarak yatay ve ilişkisel bir sergi kurma pratiği gerçekleştirmeyi umut ediyor. Kamusal programını Zeynep Sayın'la birlikte tasarladığımız YUNT bu yıl da yalnızca bir sergileme alanı değil; atölyeler ve performanslarla bedensel bir deneyim laboratuvarı, tartışma ve gösterim dizileriyle bir

hafıza kürsüsü, kamusal alan fikirleriyle bir buluşma noktası olmayı hedefliyor.

İmgenin Onurundan süzülen öğrenme ve bilme etiğinden hareketle şekillenen kamusal program, düşünsel ve duyusal ortaklıklar için bir ekosistem yaratmayı amaçlıyor. Tüm yıla yayılacak araştırma sürecinin biçimi de imgenin üretim, dolaşım ve paylaşım süreçleriyle aynı etik sorumluluk ışığında şekilleniyor: Yerleşik hiyerarşileri aşan, üretici ve izleyici konumlarını aşındıran, yatay bir topluluk oluşturan ve içinde soluk alabileceğimiz bağımsız bir uzam ve zaman açan bir pratik olarak sanatı yeniden düşünmeye davet ediyor.

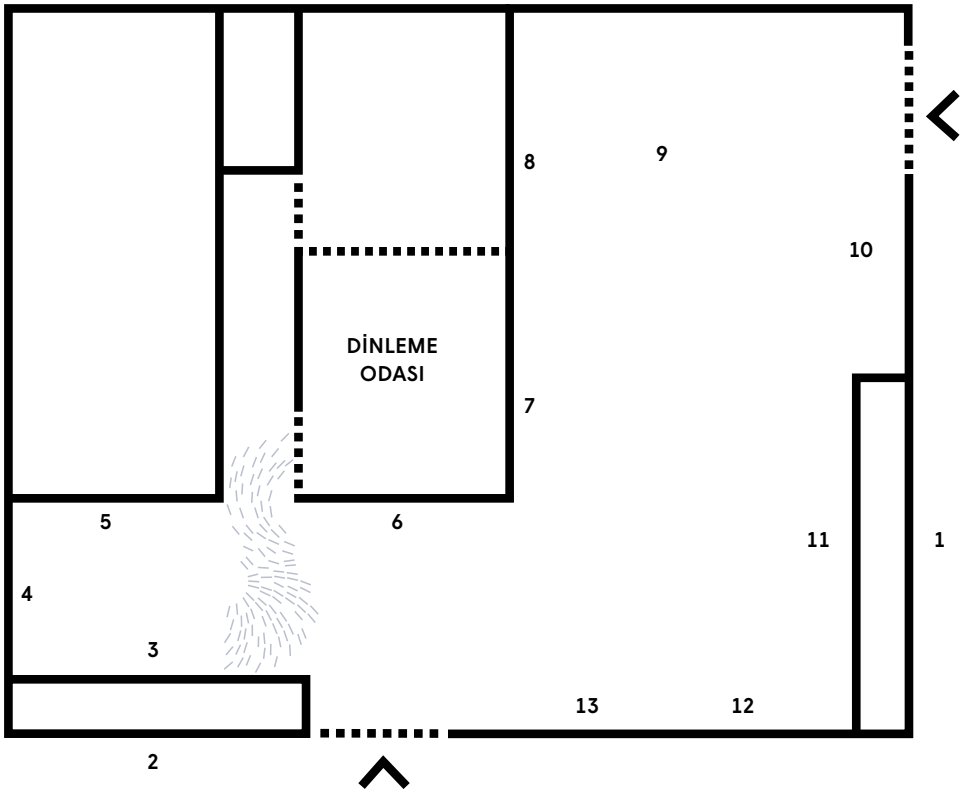
YUNT, hem sanatçıların hem de yerel toplulukların ihtiyaçlarına göre şekillenen bağımsız ağların gücünü önemsiyor. Müşterek dünyayı birlikte kurabilmek için yalnızca Sultanbeyli'deki mekânında değil, tüm kentte, özellikle gençlerle göz hizasında buluşmaya; üretken ve birleştirici, cesur ve dirençli karşılaşma imkânları yaratmaya hazırlanıyor.

YUNT'un kamusal programı bu yıl, su ve soluğun eyleme geçme biçimlerinden hareketle tasarlanıyor. Felaketin eşiğinde birlikte nefes alabileceğimiz bir atmosfer yaratabilmek için öncelikle sınırları aşındırmayı, çatlaklar açmayı, ardından beklenmedik yeni ortaklıklara açılmayı kültür politikası hâline getiriyor. Merkez ile çevre, doğa ile kültür, sanat ile politika gibi ikiliklere gömülü eşitsizlikleri geçersiz kılacak karşılaşmalar yaratmayı öneriyor.

Bu perspektifle YUNT, egemen sanat piyasasının ve büyük kurumların sınırlandırmalarının, beklentilerinin ve vaatlerinin ötesinde, hepimiz için temiz hava sahaları ve kaçış güzergâhları açmayı; sanatı nesneleşmekten kurtarmayı ve sanatın doğrudan gündelik yaşamın içine sızmasına imkân vermeyi amaçlıyor. Kabına sığmayan, sürekli hareket hâlinde olan ve beklentileri boşa çıkaran taşma hâlini bir yaklaşım biçimi olarak seçiyor.

Kültür alanındaki üretimi bir adalet ve haysiyet meselesi, kolektif yaşamı yeniden kuran özgürleştirici bir eylem olarak görmenin zamanı geldi. Sinir uçları açıkta, akışkan, çağına ve coğrafyasına hassas, yerel dayanışma ağlarında kök salan bir kültür eylemine bugün su ve hava kadar muhtacız. Böyle bir eylem, yalnızca geleceğe değil, geçmişe karşı da taşıdığımız sorumluluktan güç alan an-arşivsel bir direnişi, hayaletlerle konuşma cesaretini ve mahallenin çocuklarıyla oynama neşesini aynı anda gerektiriyor. İmgelerin onurunu savunmak, tam da bu imgelerin güvenli, adil ve bağımsız biçimde üretilebildiği ve paylaşılabildiği atmosferleri yaratmakla mümkün.

YUNT
İmgenin Boşluğu
The Void of the Image
Su
Water Cycle
Döngüsü
07.11.2026
05.03.2027
Sena Başöz / Fatma Balkız İz Öztaş / Burçak Bingöl
Aslı Çavuşoğlu / Fulya Çetin / İpek Duben / Ayşe Erkmen
İnci Eviner / Sibel Horada / Gözde İlkin / Fatoş İrwen
İhsan Oluruak / Yasemin Özcan
Yürütücü | Instructor
Zeynep Sayın
Koordinatör | Coordinator
Ezgi Bakçay

1 **İPEK DUBEN**
Kem Göz #12
2002
Kolaj ve kâğıt üzerine mürekkep
48,5 × 72,8 cm
Sanatçının ve Galerist'in izniyle

2 **SENA BAŞÖZ**
Taslak
2020
Video
1'38''
3 + 1 AP, ed. 1/3

3 **İHSAN OTURMAK**
İsimsiz
Tuval üzerine yağlıboya, 9 parça
6 parça: 40 × 80 cm (her biri)
3 parça: 40 × 63 cm (her biri)

4 **FATOŞ İRWEN**
Bir Şeylerin Yankısı
2017
Tülbent üzerine Saç işleme
113 × 100
Diyarbakır Siyasi Cezaevi

5 **ASLI ÇAVUŞOĞLU**
Mesaj Müsilaj
2021–2026
Pleksi altı UV baskı, müsilaj kullanılarak üretilen biyomalzeme ve paslanmaz çelik
16,5 × 7,5 cm (5 adet)

6 **AYŞE ERKMEN**
Hava Raporu
1999
Video: dört film (dissolve, wipe, fade, cut), dijital betacam, renkli, sesli
02:40 dk., 02:36 dk., 02:31 dk., 01:28 dk. loop
Ed. 5 + 1 AP
Sanatçının ve Dirimart'ın izniyle

7 **İNCİ EVİNER**
Terra Incognita, Mahkeme
1998
Vinil üzerine dijital baskı
160 × 200 cm

8 **FULYA ÇETİN**
Karabiber
2021
Tuvale marufle kâğıt üzerine karışık teknik
125 × 241 cm

9 **FATMA BELKIS & İZ ÖZTAT**
***Suyu Kim Taşır* (*Özgür Akacak* serisinden)**
2015
Doğal boya ile renklendirilmiş tülbent üzerine ahşap baskı
180 × 90 cm

10 **SİBEL HORADA**
Duran Suda Alan Açmak
2021
İki Kanallı Video Yerleştirme
8'06''
3 + 1 AP, ed. 1/3

11 **GÖZDE İLKİN**
Deve Dikeni
2019
Perde üzerine tutturulmuş, bitki özleriyle boyanmış nevresim üzerine dikiş ve boya
145 × 179 cm
118 × 192 cm (Çerçeveli)

12 **YASEMİN ÖZCAN**
Her Şeyi Hatırlamak Bir Tür Deliliktir 15
2024
Harflerin aşındırıldığı sırlı el yapımı çömlek
38 × 25 cm

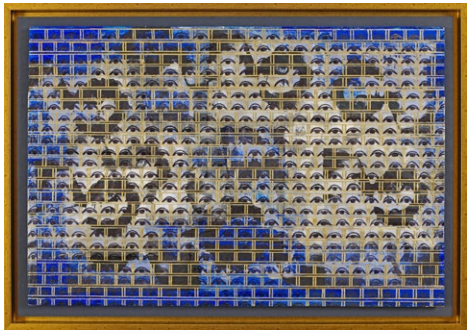
13 **BURÇAK BİNGÖL**
Kobold
2026
Porselen üzerine kobalt sır
29,7 × 21 × 0,3 cm

E-F
RESIDENCE
GROON

FATOŞ İRWEN
Bir Şeylerin Yankısı (detay)

İPEK DUBEN

1 ***Kem Göz #12***
2002
Kolaj ve kâğıt üzerine mürekkep
48,5 × 72,8 cm
Sanatçının ve Galerist'in izniyle

SENA BAŞÖZ

2 ***Taslak***
2020
Video
1'38''
3 + 1 AP, ed. 1/3

Taslak, Ren Nehri'nin akış yönünün tersine doğru taranmasını betimleyen döngüsel bir videodur. Taraklar, rasyonel zihnin metaforu olarak işlev görür ve nehrin çalkantılı sularında yüzeyde halkalar oluşturur.

İHSAN OTURMAK

3 ***İsimsiz***
Tuval üzerine yağlıboya, 9 parça
6 parça: 40 × 80 cm (her biri)
3 parça: 40 × 63 cm (her biri)

İsimsiz resmindeki 9 parçalı görsel düzenleme, boş arazilere yeni yerleştirilmiş güvenlikli siteleşmeyi göstermektedir.

Kentsel yaşamı radikal bir şekilde dönüştüren bu yeni yapılaşma, tekinsizleşen köylerden kente göç eden nüfusun oluşturduğu yaşam alanlarına gönderme yapar. Güvenlik endişesi etrafında birleşen feodal kitleler, siteleşme aracılığıyla kendilerine modern kaleler inşa etmiştir. "Belirsizlikler, risk ve korkular" etrafında kurgulanan bu yeni hayat tarzları, zamanla asıl yaşam biçimine dönüşür.

Sanatçının *Patinaj* başlıklı videosuyla paslaşan bu 9 çalışma, tarım alanları ile siteleşmenin çatışmasını da gündeme getirir. Dünyada 1990'lı yıllardan itibaren ivme kazanan siteleşme eğilimi, Türkiye'de de 2000'li yılların başından itibaren yaygınlaşmaya başlamıştır. Genellikle metropol şehirlere eklemlenme şeklinde ilerleyen bu süreç, tarım alanlarıyla bağı keserek işlevsiz yığınların oluşmasına yol açmaktadır.

FATOŞ İRWEN

4 ***Bir Şeylerin Yankısı***
2017
Tülbent üzerine saç işleme
113 × 100
Diyarbakır Siyasi Cezaevi

Dile henüz gelemeyenin, bildik sözcüklere dönüşemeyenin bedensel bir tını olarak hassas bir yüzeyde oluşturduğu bir topoğrafya. Politik bedenlerin iktidar mekanizmasıyla, birbirleriyle, bireysel ve toplumsal yan yanalıklarının sessiz gerilimlerinin birer coğrafi unsur gibi konumlanışı, yol oluşturması...

ASLI ÇAVUŞOĞLU

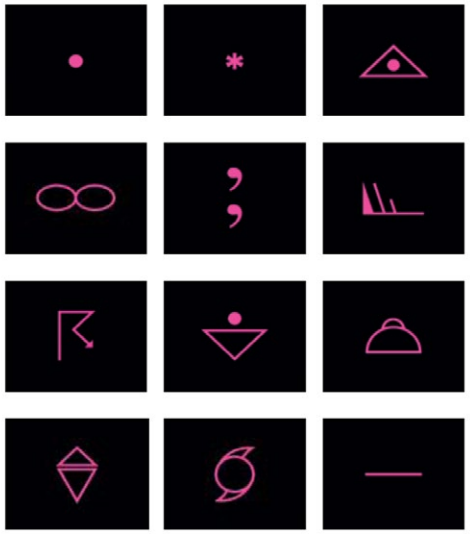
5 ***Mesaj Müsilaj***
2021–2026
Pleksi altı UV baskı, müsilaj kullanılarak üretilen biyomalzeme ve paslanmaz çelik
16,5 × 7,5 cm (5 adet)
Biyomalzeme üretimi:
Eray Sarper Erdoğan
Paslanmaz çelik konstrüksiyon:
Jorela Karriqi
Konservasyon: Şehrigül Yeşil

Son on yıldır Büyükada'da yaşayan Aslı Çavuşoğlu'nun adayla kurduğu ilişki, 2021 yazında deniz yüzeyini kaplayan müsilaj nedeniyle köklü bir değişime uğrar. Denizi bir ağ gibi saran bu tabaka, sanatçının zihninde "Denizi olmayan bir ada neye dönüşür?" sorusunu uyandırır.

Sanatçı, elle tutulması güç olan müsilajlı su numuneleri toplayarak bunları farklı bileşenlerle biyomalzemelere dönüştürür. Müsilaj felaketinin ilk agünlerinde arkadaşlarıyla yaptığı yazışmaların ekran görüntülerini kullanarak bilgi eksikliğini ve yaşanan belirsizlikleri görünür kıldığı *Mesaj Müsilaj* adlı çalışmasında, ekranların altında bir katman oluşturan biyomalzeme, mesajları aynı anda hem açığa çıkarır hem de kısmen örter.

AYŞE ERKMEN

6 *Hava Raporu*
1999
Video: dört film (dissolve, wipe, fade, cut), dijital betacam, renkli, sesli
02:40 dk., 02:36 dk., 02:31 dk., 01:28 dk.
loop
Ed. 5 + 1 AP
Sanatçının ve Dirimart'ın izniyle

Ayşe Erkmen'in *Hava Raporu* (1999) başlıklı yapıtı, Helsinki'nin sert ikliminden yola çıkarak hava durumuna ilişkin evrensel sembolleri kentsel mekâna taşır. Sanatçı, bu işaretler aracılığıyla kentin gündelik yaşamını ve çevresel koşullarını sanatın bir parçası hâline getirir.

İlk olarak 1999 yılında, küratörlüğünü Maaretta Jaukkuri'nin üstlendiği *Under the Same Sky. Art in Urban Contexts* grup sergisi kapsamında Helsinki'deki Museum of Contemporary Art Kiasma'da sunulan çalışma, Erkmen'in mekâna özgü ve bağlama duyarlı pratiğini yansıtır. Sanat ile gündelik hayat arasındaki sınırları muğlaklaştırarak kentin görünmez ritimlerini ve sıradan deneyimlerini yeni bir bakışla algılamaya davet eder.

İNCİ EVİNER

7 *Terra Incognita, Mahkeme*
1998
Vinil üzerine dijital baskı
160 × 200 cm

"Sahaflarda, bir Avrupa basın ajansına ait gelişigüzel kutulara doldurulmuş eski fotoğraflara rastladım. Fotoğrafların her biri günlük bir olayı temsil etmesine rağmen belli bir düzen içinde planlanmıştı; kadrajın dışarıda bıraktıklarıyla kesin olarak tanımlanmış kurgusal bir dünyanın görüntüleriydi. Kamera, nesneleri birer bilgi olarak araçsallaştırırken onları aynı zamanda yeniden yaratarak güç ilişkileri içinde düzenler. Gerçeğin temsilinde fotografik görüntünün yadsınamaz bir önemi vardır. Fotoğrafın teknik ve bilimsel tarafsızlığına duyulan güven, aslında onun arkasındaki değişmeyen bir öznenin varlığına duyulan ihtiyaçtan kaynaklanır. Bu hâliyle fotoğrafların, modernizmin ve onu yaşayış biçimimize ait ideolojik tasarımları kapsadığını düşündüm.

Bu fotoğraflardan bir heterotopya yaratmanın yolunu ararken, onları içinde hareket edeceğim bir uzam olarak kullanmak istedim. Bu yaklaşım, bastırılanın geri çağrılması için bana imgesel bir olanak sundu. Fotoğraflar, kendi güvenli düzenlerini balık kafalarıyla tekinsiz imajlara dönüştürerek arzunun varlığına alan açtılar. Lacan'ın belirttiği gibi: "Arzundan ödün verme!" (*ne pas céder sur son désir*); yani kendinin bilmediğin parçasıyla karşılaşmaktan korkma!

Bu tuhaf imgeler, fotoğrafın imgeleştirdiği dünyayı yeniden imgeye dönüştürerek - taklidin taklidi olarak - orijinal kavramını sorgularken imgeler arası dolaşımdan bilinmeyen topraklara doğru yol almamı sağladı. Ortaya çıkan sonuç, Büyük Proje'nin bastırdığı yabanıllığın dışarı fışkırmasıydı."

İnci Eviner, 1998
Sergi: Fransız Kültür Merkezi, 2018

FULYA ÇETİN

8 ***Karabiber***
2021
Tuvale marufle kâğıt üzerine karışık teknik
125 × 241 cm

"Olympos'ta geçen günlerimi, evimin önüne diktiğim karabiber ağacını izleyerek geçirdim. Çeşitli havalarda nasıl hayatta kaldığına şahit oldum. Yazın sıcağına dayanıklılığını, gölge yapan yapraklarını, fırtınalarda eğilip bükülen ama kırılmayan dallarını, çeşit çeşit böceklere ve kuşlara ev olan gövdesini hayranlıkla izledim. Şehir hayatındaki şahitliklere kıyasla inanılmaz bir şefkatle doluydu.

Bu süreçte beni nasıl değiştirdiğini ve benimle ne kadar güçlü bir bağ kurduğunu fark ettim. Onunla konuştum, onu sevdim. İstanbul'da bulunduğum zamanlarda onu düşündüm ve özledim. Dallarının arasında yattım, dallarını üzerime kapattım, örtünüp saklandım.

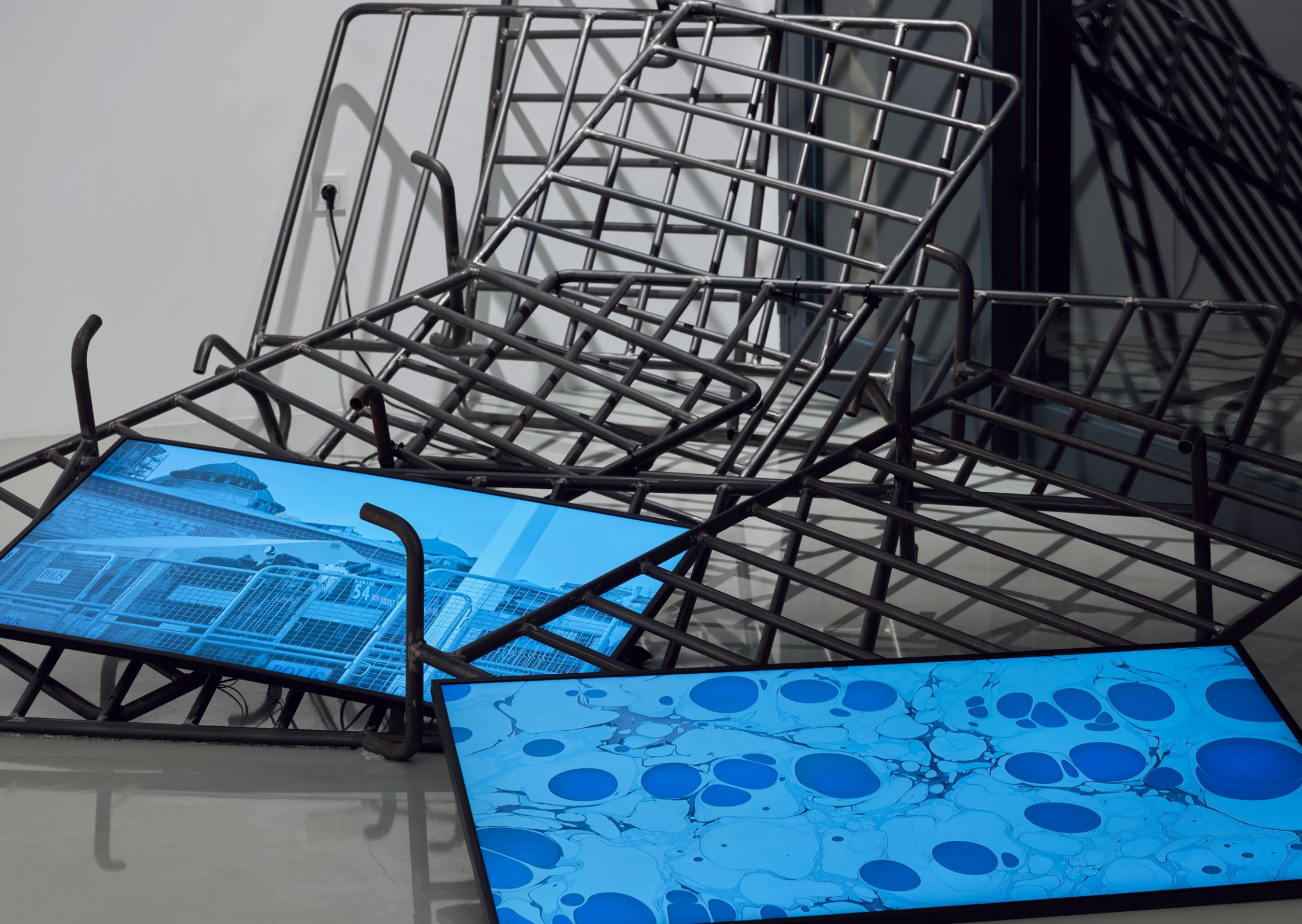
Bir gündüz düşünde onunla beraber salındım." —Fulya Çetin

FATMA BELKIS & İZ ÖZTAT

9 ***Suyu Kim Taşır***
(*Özgür Akacak* serisinden)
2015
Doğal boya ile renklendirilmiş tülbent üzerine ahşap baskı
180 × 90 cm

"*Özgür Akacak, Suyu Kim Taşır* isimli yerleştirmenin bir parçası olarak 2015'te 14. İstanbul Bienali için üretildi ve 2017'de 13. Sharjah Bienali için tekrar ele alındı. 1998'den bu yana Anadolu'nun birçok vadisinde nehir tipi HES'lere karşı birçok mücadele hareketi örgütlendi. *Suyu Kim Taşır*'ı bu mücadele ve etrafındaki otonom yaşam biçimlerinden öğrendiklerimizle şekillendirdik. Loç Vadisi kadınlarının kullandığı ve 2010'dan beri bu mücadele hareketinin sembolü hâline gelen sarı yazma bizim için bir başlangıç noktası oldu ve üzerinde tahta baskı desenlerin ve sembollerin olduğu tülbentleri ürettik. Bu yerleştirmenin, araştırmamızda karşılaştığımız hikâyelerin bir kaydı olduğunu düşünerek çalıştık. Elektrik üretiminin neye mal olduğunu fark ettikten sonra üretimde elektrik enerjisi gerektirmeyen yöntemler kullanmaya karar verdik ve bu işe eşlik eden yayını teksir makinesiyle çoğalttık."
—Fatma Belkıs & İz Öztat

SİBEL HORADA

10 ***Duran Suda Alan Açmak***
2021
İki Kanallı Video Yerleştirme
8’06’’
3 + 1 AP, ed. 1/3

Görüntü Yönetmeni: Meryem Yavuz
Ek Görüntüler: Sibel Horada
Kurgu: Natalin Solakoğlu, Merve Ertufan, Sibel Horada
Ses: Emir Buğra Kazak, Sibel Horada
Video Yerleştirme Danışmanları: Merve Ertufan, Barış Öktem

*SAHA Studio programı kapsamında, SAHA’nın desteği ile üretilmiştir.

Sibel Horada’nın *Duran Suda Alan Açmak* başlıklı yerleştirmesi, Cumhuriyet tarihi boyunca Türkiye’de politik rejim tahayyüllerinin dışavurumunun çekişmeli sahnesi olan Taksim Meydanı’nda geçer. Horada, Taksim Cumhuriyet Anıtı ile ilgili unutulmuş bir detaydan yola çıkar: Bir meydan çeşmesi olarak tasarlanmasına rağmen, ulusal hafızamızdaki kesintilere denk düşercesine suyunun hiç bağlanmamış olması. Anıtın iki yanında hâlen bulunan kurnalarda biriken yağmur suyunda potansiyel [sanatsal] bir akış tetiklemeye çalışan sanatçı, geleneksel ebru sanatına başvurur.

Yerde duran iki ekrandan birinde, elinde at kılından bir ebru fırçasıyla Taksim Meydanı’nın çeşitli yüzeylerini okşayan sanatçıyı izleriz. 2019 sonlarında çekilen bu görüntülerde Horada, meydandaki malzemelerin renklerini ve tozlarını, onların tanıklığına başvurur gibi fırçasına toplar ve Taksim Cumhuriyet Anıtı’nın kurnalarında biriken durağan yağmur suyuna bırakır. Diğer ekranda ise aynı fırçanın, ebru teknesindeki suya çeşitli renkler damlattığını görürüz. Senkronize biçimde ilerleyen iki ekrandaki görüntülerin birbirine tekabül eden renkleri, bir tür izlenimci soyutlama gibi işler.

GÖZDE İLKİN

11 ***Deve Dikeni***
2019
Perde üzerine tutturulmuş, bitki özleriyle boyanmış nevresim üzerine dikiş ve boya
145 × 179 cm
118 × 192 cm (Çerçeveli)

**MAC VAL Bahçesi* serisinden: *Kökler Konuşurken Çatlaklar Derinleşiyor, Persona Grata?* sergisinin bir parçası olarak MAC VAL Val-de-Marne Çağdaş Sanat Müzesi (Paris, Fransa) tarafından sipariş edilmiş ve sergilenmiştir.

“2019 yılında, daha önce fidanlık olarak kullanılmış olan Paris MAC VAL Çağdaş Sanat Müzesi’nde bir aylık konuk sanatçı programındaydım. Müzenin yer aldığı Vitry bölgesindeki topluluk bahçelerinde bahçıvanlarla çalışma şansım oldu. Farklı coğrafyalardan gelen bahçıvanların getirdikleri bitki ve tohumlarla toprağa köklenme hikâyelerini biriktirdim; ortak yaşam alanına dönüşen bahçelerin izlerini takip ettim. Toprağın hafızasını değiştiren bu kişilerin hikâyesini temsil eden bitkilerden örnekler topladım. Bahçelerden topladığım bitkilerin yaşamsal stratejilerini ve hikâyelerini, bölgeden topladığım eve ait kumaşlar üzerine işledim. Kumaş ve bitkiler, insana ve toprağa ait hafıza katmanlarını oluşturmama yardımcı oldu. Düzenlemedeki her kumaş bir bitki, her bitki bir yaşam temsili olarak *MAC VAL Bahçesi* adlı yerleştirmenin bir parçası oldu.” —Gözde İlkin

GÖZDE İLKİN
Deve Dikeni (detay)

YASEMİN ÖZCAN

12 ***Her Şeyi Hatırlamak Bir Tür Deliliktir 15***
2024
Harflerin aşındırıldığı sırlı el yapımı çömlek
38 × 25 cm

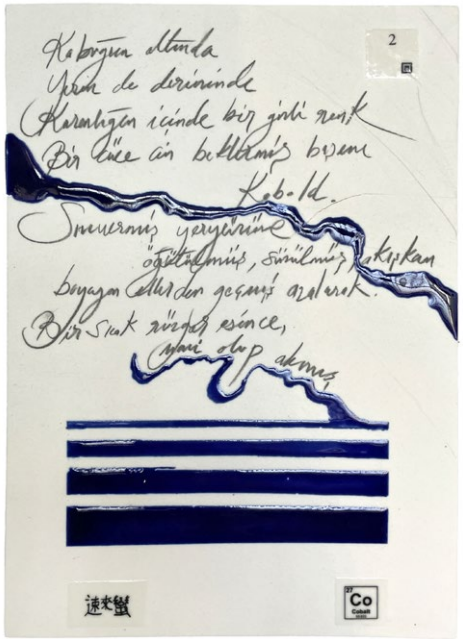
Brian Friel'in cümlesi aracılığıyla hatırlama, unutma ve delilik kavramları arasında nasıl ilişkiler kurabiliriz? Unutmak; insanın tanıklıkları karşısında akıllılık ile delilik arasında gezindiği duraklardan biri olabilir mi?

"Bir şeyi kırk kere söylersen olur" inancından hareketle Özcan, bu cümleyi farklı form ve tekniklerle kırk kere tekrarlayarak sürecin sonunda neleri hatırlayacağının, neleri unutacağının ya da delirme ihtimalinin peşine düşer.

Yasemin Özcan, hatırlamak ile delilik arasındaki katmanlı ve parçalı ilişkiyi, toprak, su ve ateşin yüzyıllara yaslanan hafızasını da tutarak formlar aracılığıyla düşünmek üzere "Her Şeyi Hatırlamak Bir Tür Deliliktir" cümlesini kırk kere tekrarlamaktadır. Bu sergi, geleneksel bir çömlek üzerine aşındırılarak kazınan cümlenin 15. tekrarını ağırlıyor.

* "Her şeyi hatırlamak bir tür deliliktir." Brian Friel'in bu ifadesi *Translations* (Çeviriler) adlı oyunundan alınmıştır (aktaran Adam Phillips, *Flört Üzerine*, çev. Özden Arıkan, İstanbul: Ayrıntı Yayınları, 1997, s. 49).

BURÇAK BİNGÖL

13 ***Kobold***
2026
Porselen üzerine kobalt sır
29,7 × 21 × 0,3 cm

Burçak Bingöl'ün 2017'den bu yana sürdürdüğü sanatsal araştırmalar etrafında şekillenen bu seri, Topkapı Sarayı'nda bulunan 16. yüzyıla ait bir çini paneli odağına alır. Sanatçı, panel bağlamında İpek Yolu boyunca Çin, Osmanlı İmparatorluğu ve Avrupa arasındaki kültürel ve sanatsal bağlantıların izini sürerken, nihayetinde İznik çinisine evrilen mavi-beyaz porselenlerin Osmanlı'ya ticaretine ve kobalt mavisinin yolculuğuna odaklanır.

Bir araya geldiklerinde bu yolculuğu bütünlüklü olarak ortaya koyan çalışmaların bir parçası olan bu porselen yapıt, sanatçının el yazısı ve çizimleriyle bezeli, Bingöl'ün projeyle ilgili yazdığı şiirden bir bölümü de içeren bir A4 sayfasını andırır.

Kobold, Burçak Bingöl'ün 2026 yılında Cenevre'deki Bruckner Foundation'ın misafir sanatçı programı sırasında ürettiği porselen serinin bir parçasıdır.

The Void of the Im
İngenin Boşluğu
Su
Water Cycle
Döngüsü
07.11.2026
–
05.03.2027
Sena Başöz / Fatma Belkıs-İz Öztat / Burçak Bingöl
Aslı Çavuşoğlu / Fulya Çetin / İpek Duben / Ayşe Erk
İnci Eviner / Sibel Horada / Gözde
İhsan Otur

Dinleme Odası

Dinleme Odası

EZGİ BAKÇAY (d. 1980, İstanbul), lisans eğitimini Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi Sinema-Televizyon Bölümünde tamamladı. Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümünde yüksek lisans, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyoloji Bölümünde ise doktora eğitimini tamamladı. 2006 yılından bu yana Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde "Sanat Kuramları", "Sanat Yapıtını Çözümleme Yöntemleri" ve "Görsel Kültür"; Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesinde ise "Sanat Yönetimi" ve "Görsel Kültür" derslerini vermektedir.

Bağımsız kültür-sanat oluşumları Karşı Sanat Çalışmaları ve Kültürhane bünyesinde çalışan Bakçay, bağımsız küratör ve yazar olarak estetik ile politika alanlarının kesişiminde üretimlerini sürdürmektedir.

SENA BAŞÖZ (d. 1980, Bornova), işleri aracılığıyla iyileşmeyi araştırırken ulaşılamaz olanlarla etkileşime geçmenin ve donuk, ölü, zaman aşımına uğramış veya kayıp kabul edilenleri deneysel yollarla yeniden canlandırmanın yollarını arar. Sanatçı, yaşam ile ölüm arasındaki tek elle tutulur malzeme olarak gördüğü arşivlerle sık sık çalışır. Üretimi, geniş anlamıyla "bakım ve ilgi" kavramlarının tanımlarına ve uygulamalarına odaklanır.

2002 yılında Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi Bölümünden lisans, 2010 yılında ise Bard College Milton Avery Graduate School of the Arts Film ve Video Bölümünden yüksek lisans derecesini aldı. Sanatçı, Cité Internationale des Arts'ın (Paris, 2017), Atelierhaus Salzamt'ın (Linz, 2010) ve Delfina Foundation'ın (Londra, 2020–2022) misafir sanatçı programlarına katıldı.

FATMA BELKIS (d. 1985, Antalya), şimdilik göçebe bir yaşam ve çalışma hayatı sürdürüyor. Bir dönüşüm geçiren ve bu süreci tek başına yaşamamayı tercih eden bireylerin anlatılarıyla ilgileniyor. Enstalasyon, metin, video ve basılı mecralarda üretim yapıyor. Dostluk ve yoldaşlık kavramları üzerine kurulan yapıları sorunsallaştırırken bu yapılardaki sözleşmelere ve bunların ihlallerine odaklanıyor. Kayıp, yas, müzakere, çatışma, sindirme, hayal kırıklığı ve başarısızlık olguları arasında bir ağ örmeyi amaçlıyor. Türkiye'nin güneyinde, sanatsal araştırma ve yayıncılık alanlarında faaliyet gösteren "Hür Adalar" isimli bir misafir sanatçı programı yürütüyor. İşleri İstanbul ve Sharjah bienallerinde ve İstanbul Modern (Istanbul), Depo (İstanbul), nGbK (Berlin), Tensta Konsthall (Stockholm), SALT (İstanbul) ve La Tôlerie (Clermont-Ferrand) gibi kurumlarda sergilendi. Yönettiği filmler uluslararası festivallerde gösterildi.

BURÇAK BİNGÖL (d. 1976, Görele), Ankara'da büyüdü. Hacettepe Üniversitesinde doktora düzeyinde güzel sanatlar eğitimini 2008'de, Ankara Devlet Konservatuvarında müzik eğitimini 1985–1991 yılları arasında, The New School New York'ta ise fotoğraf programını 2009'da tamamladı.

Tate St Ives, Cornwall dâhil olmak üzere New York, Berlin, İstanbul ve Ankara'da kişisel sergiler açtı. New York Metropolitan Müzesi'nde düzenlenen *Dialogues: Modern Artists and the Ottoman Past*, *Frieze Sculpture 2025: In the Shadows* ve 15. İstanbul Bienali *iyi bir komşu* gibi birçok karma sergide yer aldı. Ankara ve İstanbul'da küratör olarak dört sergi düzenledi.

Porthmeor Studios (Cornwall), IASPIS (Stockholm), Cité Internationale des Arts (Paris), Hunter College (New York) ve Gate 27'de (Ayvalık) sanatçı konuk programlarına katıldı.

Yapıtları, Metropolitan Müzesi (New York), 21C Museum (Kentucky), Salsali Private Museum (Dubai), MOCAK Çağdaş Sanatlar Müzesi (Kraków, Polonya), İstanbul Modern Sanat Müzesi (İstanbul), Odunpazarı Modern Müze (Eskişehir) ve Baksı Müzesi (Bayburt) gibi kurumların koleksiyonlarının yanı sıra Türkiye, Avrupa, Amerika, Orta Doğu ve Uzak Doğu'daki özel koleksiyonlarda yer almaktadır.

ASLI ÇAVUŞOĞLU (d. 1982, İstanbul), kültürel ve tarihsel olguların bireyler tarafından nasıl dönüştürüldüğünü, temsil edildiğini ve yorumlandığını inceler. Farklı mecralarda üretim yapan Çavuşoğlu, projelerinde çoğu zaman yorumlayıcı, yazar ya da kolaylaştırıcı roller üstlenerek ortak tarihlerimizin kırılgan ve öznel doğasına dikkat çeker.

Yakın dönem kişisel sergileri arasında *TunState*, Museo Jumex, Mexico City (2023); *TunState*, Associazione Barriera, Torino (2022); *Pink as a Cabbage / Green as an Onion / Blue as an Orange, EK BİÇ YE İÇ*, İstanbul (2021) ve Kadist, Paris (2020); *With Just the Push of a Voice,* MASS MoCA, Massachusetts (2020); *The Place of Stone*, New Museum, New York (2018); *Red / Red,* MATHAF Arap Modern Sanat Müzesi, Katar (2016); *In Diverse Estimations Little Moscow,* RISD Museum, Providence (2014); *Taşlar Konuşuyor*, Arter, İstanbul (2013) ve *Üç Perdede Cinayet*, Delfina Foundation, Londra (2013) yer alır.

Katıldığı grup sergileri ve bienaller arasında Palais de Tokyo (Paris, 2020), Moderna Museet (Stokholm, 2017), Castello di Rivoli (Torino, 2019 ve 2017), Manifesta 11 (Zürih, 2016), 14. İstanbul Bienali (İstanbul, 2015), New Museum Triennali (New York, 2015), Witte de With Çağdaş Sanat Merkezi (Rotterdam, 2014), MAK Müzesi (Viyana) ve Performa 11 (New York, 2011) bulunmaktadır.

Eserleri, Arter (İstanbul), British Museum (Londra), Castello di Rivoli (Torino), MATHAF Arap Modern Sanat Müzesi (Katar), Museum of Modern Art (New York) ve Kadist (Paris / San Francisco) gibi uluslararası koleksiyonlarda yer almaktadır.

FULYA ÇETİN (d. 1970, İstanbul), Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümünü bitirdi. 2007–2009 yılları arasında Hafriyat Karaköy'de 160'a yakın sanatçı, inisiyatif ve sivil toplum örgütüyle çalıştı. Tuval üzerine yağlıboya, tül üzerine mürekkep, fotoğraf ve videoyla ürettiği işlerinde vicdan ve adalet arayan bir kadın bakışıyla terk edilmişlik, kayıp, melankoli ve farklı tahakküm biçimlerini ele alır; soyut ile gerçek, umut ile umutsuzluk arasındaki gerilimlerde dolaşır.

Son dönemde bitkiler ve doğayla kurduğu ilişkiye yönelen sanatçının kişisel sergileri arasında *Uzadıkça Daha Yakın* (Merdiven Art Space, 2021), *Geceden Karanlık* (Sanatorium, 2016) ve *Nehir Altı Nehir* (artSümer, 2013) yer alır. Yapı Kredi Galeri'nin "Bir Arada" dizisinde İlhan Sayın'la birlikte *Gündüz Rüyaları*'nı (2025–2026) gerçekleştiren Çetin, 2026'da Galeri Nev İstanbul'da *Rüzgârla Büyüyen* kişisel sergisini açtı; işleri hâlen İstanbul Modern'in *Aynı Mavinin Altında* koleksiyon sergisinde görülebilir ve 10. Çanakkale Bienali'nde yer almaktadır. Fulya Çetin, Olympos (Antalya) ve İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

İPEK DUBEN (d. 1941, İstanbul), Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'nden (Robert Kolej) mezun olduktan sonra 1963'te Agnes Scott College'da felsefe lisansını tamamladı. 1965'te Chicago Üniversitesinde siyaset bilimi alanında yüksek lisans derecesi alan Duben, tez aşamasına kadar sürdürdüğü doktora çalışmasını 1969'da sanata yönelmek amacıyla bıraktı. 1972–1976 yılları arasında New York Studio School'da sanat eğitimi aldı. İstanbul'a döndükten sonra kişisel sergiler açmanın yanı sıra *Milliyet Sanat*, *Tarih ve Toplum*, *Yeni Boyut* ve *Sanat Çevresi* gibi dergilerde sanat eleştirileri kaleme aldı. 1984'te Mimar Sinan Üniversitesinde sanat tarihi doktorasını tamamladı. Uluslararası Plastik Sanatlar Derneği'nde genel sekreterlik görevini üstlenen Duben, İstanbul Teknik Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi, İstanbul Bilgi Üniversitesi ve Sabancı Üniversitesinde dersler verdi.

Duben'in bugüne kadar yayımlanmış kitapları arasında Salt e-yayını *İpek Duben: Yazı ve Söyleşileri 1978-2010*, *Türk Resmi ve Eleştirisi: 1880-1950* ile eş editörlüğünü yaptığı *Seksenlerde Türkiye'de Çağdaş Sanat: Yeni Açılımlar* ve *Çağdaş Düşünce ve Sanat* bulunmaktadır.

Sanatçının kişisel sergileri arasında *'70-* (Galerist, İstanbul, 2025); *Retrospektif: Ten, Beden, Ben* (Salt Beyoğlu, İstanbul, 2021–2022); *Melekler ve Soytarılar* (Pi Artworks, İstanbul, 2020); *in via incognita* (Pi Artworks, Londra, 2018); *Onlar / They* (Fabrica, Brighton, 2017 ve Salt Galata, İstanbul, 2015); *LoveGame* (Merdiven Art Space, İstanbul, 2017); *Türk Nedir?* (The Agency, Londra, 2013); *2012* ve *Ödünç Nesneler* (Zilberman Galeri, İstan-

bul, 2012, 2011) ile *İpek Duben: Bir Seçki 1994-2009* (Akbank Sanat, İstanbul, 2009) yer almaktadır.

13. ve 18. İstanbul Bienalleri (2013, 2025); *Artists Making Books: Poetry to Politics* (The British Museum, Londra, 2022–2023); *Multi Perspective: In a Multiple Perspective* (Yarat Art Center, Bakü, 2022–2023); *Reflections: Contemporary Art of the Middle East and North Africa* (The British Museum, Londra, 2021); *Social Works* (Frieze London, Londra, 2018); 4. Uluslararası Mardin Bienali (Mardin, 2018); *Poetry and Exile* (The British Museum, Londra, 2014); *Hayal ve Hakikat* (İstanbul Modern, 2011); *A Dream... But Not Yours* (The National Museum of Women in the Arts, Washington, D.C., 2010); *Yeni Yapıtlar, Yeni Ufuklar* (İstanbul Modern, 2009); *Substance and Light: Ten Sculptors Use Cameras* (Munson-Williams-Proctor Art Institute, Utica, 2006) ile 1. ve 4. Uluslararası Sanatçı Kitapları Bienalleri (Bibliotheca Alexandrina, İskenderiye, 2004, 2010), sanatçının Türkiye ve yurt dışında katıldığı grup sergileri arasındadır.

Duben'in yapıtlarının yer aldığı kurum koleksiyonları arasında The British Museum (Londra), Wien Museum (Viyana), Bibliotheca Alexandrina (İskenderiye), King St. Stephen Museum (Székesfehérvár), Moscow Artists' Book Archive (Moskova), Museum voor Volkenkunde (Rotterdam), İstanbul Modern (İstanbul), Arter (İstanbul), Zorlu Koleksiyonu (İstanbul) ve Center for Book Arts (New York) ile ABD, Türkiye, Japonya, Fransa ve Birleşik Krallık'taki özel koleksiyonlar bulunmaktadır.

AYŞE ERKMEN (d. 1949, İstanbul), içinde bulunduğu sosyal ve fiziksel çevreden yola çıkar ve var olan yapıyı kendi üslubuyla yeniden konumlandırarak seyircisini mekân üzerinde düşünmeye iter. Mekânı deneyimlenebilir kılan çalışmaları, belirli bir biçimsel dil oluşturma kaygısından uzaktır. İzleyiciyi müze salonu, galeri vitrini, sergi mekânı, park, nehir, meydan gibi farklı ortamların fiziksel, görsel, sosyal ve psikolojik boyutlarıyla derin bir diyaloğa davet eder. Ayşe Erkmen'in işleri güncelliğini mevcut olanı farklı biçimlerde işaret etmesinden alır. Geçici müdahalelerle mekânı olduğu gibi ele alarak "heykelleştiren" önermeler sunarken sergi alanına olabildiğince az "yabancı" unsur ekler. Gündelik yaşamda karşılaştığımız bu mekânlarda nesnelerin ve ilişkilerin yerlerini değiştirerek ya da zaman zaman onları ortadan kaldırarak, bozarak sıklıkla sanat ve yaşamı iç içe geçirmesi, alışılmamış alanlar oluşturur. Bu alanlarda gerçekliği açımlayan sosyalleşme modellerini görünür kılar; tamamlanmalarıysa ancak izleyicilerin mevcudiyetiyle mümkündür.
1977 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Heykel Bölümünden mezun olan Erkmen, 1993'te DAAD Uluslararası Sanatçı Programı kapsamında bir yıllığına Berlin'e gitti. 1998–1999 yılları arasında Kassel Sanat Akademisinde Arnold Bode Profesörü olarak görev yapan Erkmen, 2000–2007 yılları arasında Frankfurt Städelschule'de, 2008–2016 yılları arasında ise Kunstakademie Münster'de öğretim üyeliği yaptı.

Erkmen'in yapıtları 2., 3. ve 13. İstanbul Bienalleri, 54. Venedik Bienali Türkiye Pavyonu, Manifesta 1 ve Manifesta 16'nın yanı sıra Şanghay, Berlin, Gwangju, Şarika, Limerick, SCAPE, Ichihara, Aichi, Montreal, Çanakkale, Mardin ve Sinopale Bienalleri ile Folkestone, Echigo-Tsumari, Ichihara ve Setouchi Trienallerinin de aralarında bulunduğu çok sayıda uluslararası sergide yer aldı. Haziran 2017'de Skulptur Projekte Münster'de *On Water* başlıklı projesiyle, 2019 yılında ilki düzenlenen Yorkshire Sculpture International'da ise *three of four* başlıklı eseriyle yer aldı. 2020 yılında, üç yılda bir verilen prestijli Ernst Franz Vogelmann Heykel Ödülü'ne layık görülen ilk kadın sanatçı oldu.

Erkmen'in Dirimart ile gerçekleştirdiği kişisel sergiler arasında *Israr, hâlâ* (Dirimart Londra, Londra, 2025), *Israr* (Dirimart Dolapdere, İstanbul, 2022) ve *Kıpraşım (Ripple)* (Dirimart Dolapdere, İstanbul, 2017) yer almaktadır.

Sanatçının kamusal alanlardaki kalıcı yapıtlarına ev sahipliği yapan mekânlar arasında Akşemsettin Parkı (İstanbul), Kunsthalle Vogelmann (Heilbronn), Korenmarkt (Gent), Wittenberg Old Prison (Wittenberg), Kemper Art Museum (Washington University Kampüsü, St. Louis), Borusan Contemporary (İstanbul), Deniz Palas / Nejat Eczacıbaşı Binası (Şişhane, İstanbul), K21 Kunstsammlung Nordrhein-Westfalen / NRW.BANK (Düsseldorf), AK / Arbeiterkammer Wien (Viyana), Heizkraftwerk Mitte (Berlin), Heinrichplatz (Berlin) ve Tünel Meydanı (İstanbul) bulunmaktadır. Ayşe Erkmen, yaşamını ve çalışmalarını Berlin ile İstanbul arasında sürdürmektedir.

İNCİ EVİNER (d. 1956, Ankara), Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim Bölümünden mezun oldu ve doktorasını aynı üniversitede tamamladı. Çizimden doğup videoya, performatif ve kolektif pratiklere uzanan çok katmanlı yapıtlarında iktidar ilişkilerini, temsil politikalarını, kimlik oluşumunu ve kadınlık hâllerini sorgular.

2019'da 58. Venedik Bienali Türkiye Pavyonu'nda Türkiye'yi temsil eden sanatçı; İstanbul, Gwangju, Liverpool ve Mardin bienallerine katıldı; 2017'de 13. Sharjah Bienali'nde Sharjah Bienali Ödülü'ne layık görüldü. İstanbul Modern 2016 yılında *İçinde Kim Var?* başlıklı retrospektifine ev sahipliği yaptı; Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris (2011) ve The Drawing Center'da (New York, 2015) kişisel sergiler açtı. *Harem* adlı video yapıtı 2009'da Whitechapel Gallery'de (Londra) gösterildi.

2025'te Tophane-i Âmire'deki *Şüpheli Uzlaşmalar* sergisinde video işlerini bir araya getiren Eviner'in çalışmaları, 16. Gwangju Bienali ve İstanbul Modern'in *Aynı Mavinin Altında* koleksiyon sergisinde izlenebilir. Yapıtları Centre Pompidou, Guggenheim Museum (New York), İstanbul Modern ve TBA21 gibi uluslararası kurum koleksiyonlarında yer alan İnci Eviner, yaşamını ve çalışmalarını İstanbul'da sürdürmektedir.

SİBEL HORADA (d. 1980, İstanbul), 2003'te Brown Üniversitesinde Görsel Sanatlar Lisans Programını, ardından Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesinde yüksek lisansını tamamladı. Kentsel, arkeolojik ve ekolojik kültürlere ilgisiyle kolektif ve kişisel tarihlere odaklanan sanatçı, tuhaf ve rastlantısal ayrıntıları bir araya getiren hikâyelerle silinmenin belleğini araştırır. Belleği yalnızca bir hatırlama değil, yeniden üretim ve dönüşüm süreci olarak ele alır; karşılaşmalarını metin ve formlar aracılığıyla şiirsel heykel ve yerleştirmelere dönüştürür.

Kişisel sergileri arasında *Kesinti ve Akış* (Versus Art Project, 2021) ve *An Internal Garden* (Depo, 2018) yer alır; 2018'de Kunstverein Ludwigsburg'da ikili sergi açtı. İşleri 5. Mardin Bienali, Odunpazarı Modern Müze, MAK Viyana ve İstanbul Modern'de (*Hep Buradayız*, 2023–2024) gösterildi. 2025'te Camargo Foundation'da (Cassis) rezidans programına katılan Horada, SANATORIUM'daki *Şeylerin Fısıltısı* (2025–2026) sergisinde yer aldı; 2026 baharında videosu Goethe-Institut Ankara'da gösterildi. Sibel Horada, yaşamını ve çalışmalarını İstanbul'da sürdürmektedir.

GÖZDE İLKİN (d. 1981, Kütahya), masa örtüleri, perdeler ve yatak örtüleri gibi buluntu ev tekstillerini bellek, kimlik ve toplumsal tarihin taşıyıcıları olarak ele alır. Desen, nakış ve resim aracılığıyla miras alınmış kumaşları ve tanıdık motifleri kişisel ve kolektif tarihlerin kesiştiği alanlara dönüştürür; kültürel anlatılar, toplumsal cinsiyet, aidiyet ve kimliğin değişken doğası üzerine düşünür. Çoğunlukla kökleri andıran soyut formları, bedeni duygusal ve deneyimsel bir peyzaj olarak ele alırken, nesneler aracılığıyla aktarılan bilgiyi ve bedenselleşmiş belleği araştırır.
Son yıllarda pratiğini ses ve metni de içerecek şekilde genişleten İlkin, birer yaşama alanı gibi işleyen, içine girilebilir tekstil yerleştirmeleri üretmektedir. Bitkiler, hayvanlar ve insanlar arasındaki karşılıklı etkileşime odaklanan bu çalışmalar, farklı yaşam biçimlerinin birbirini nasıl etkilediğini ve dönüştürdüğünü araştırır.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim Bölümünden lisans ve Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinden yüksek lisans derecelerine sahip olan İlkin, İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

İlkin'in çalışmaları Medina Triennial, New York (2026); 17. Lyon Bienali, Fransa (2024); Manifesta 15 Barselona, İspanya (2024); Autostrada Bienali, Prizren, Kosova (2023); 13. Gwangju Bie-

nali, Güney Kore (2021) ve 15. İstanbul Bienali'nde (2017) sergilenmiştir.

Kişisel müze sergileri arasında 2026 yılında İngiltere Tate St Ives'ta *Doğumunu Hatırlayanlar* (*Those Who Remember Their Births*) ve Paris'teki MAC VAL (Vitry-sur-Seine) Müzesi'nde gerçekleştirilen *As the Roots Spoke, the Cracks Deepen* (2019) yer almaktadır. İlkin, bu iki kurumda misafir sanatçı programlarına katılmanın yanı sıra The Watermill Center, New York (2021); IASPIS – The Swedish Arts Grants Committee, Stokholm (2021); Pioneer Works, New York (2018); Cité Internationale des Arts, Paris (2017) ve Künstlerhaus Bremen (2014) gibi kurumların misafir sanatçı programlarında da yer almıştır.

Seçili kurumsal karma sergileri arasında *Aynı Mavinin Altında*, İstanbul Modern Müzesi (2026); *Work in Progress*, ARTER, İstanbul (2026); *In Real Time*, NYU Abu Dhabi Art Gallery (2024); *Venedigsche Sterne*, Bündner Kunstmuseum, Chur, İsviçre (2022); *Rooted Beings*, Wellcome Collection, Londra (2022); *Maziye Bakma Mevzu Derin*, OMM - Odunpazarı Modern Müze, Eskişehir (2022); *It's Just a Phase*, Kjøpmannsgata Ung Kunst, Trondheim, Norveç (2021); *UnNatural History*, Herbert Art Gallery & Museum, Coventry, Birleşik Krallık (2021); *İplikten Çözülenler: Tekstilde Küresel Anlatılar* (*The Event of a Thread: Global Narratives in Textiles*), İstanbul Modern Müzesi (2019); *Vuslat* (*The Union*), OMM, Eskişehir (2019) ve *Hyper Real: The Passion of the Real in Painting and Photography*, MUMOK, Viyana (2010) yer almaktadır.

İlkin, 2024 yılında Hong Kong'daki CHAT'te düzenlenen Anteprima x CHAT Contemporary Textile Art Prize'a aday gösterilmiş ve eserleri burada sergilenmiştir. Eserleri İstanbul Modern Müzesi; ARTER, İstanbul; OMM - Odunpazarı Modern Müze, Eskişehir; Bündner Kunstmuseum, İsviçre; MAC VAL, Vitry-sur-Seine, Fransa ve FRAC Bretagne koleksiyonlarında yer almaktadır. İlkin, 2006–2013 yılları arasında sanatçı kolektifi Atılkunst'un bir üyesiydi.

FATOŞ İRWEN (d. 1977, Diyarbakır), Diyarbakır'ın tarihi Sûr bölgesinde doğup büyüdü; Dicle Üniversitesi Görsel Sanatlar Bölümünü bitirdi. Adalet, iktidar ilişkileri, inanç sistemleri, coğrafya ve beden politikaları etrafında şekillenen pratiğini video, fotoğraf, resim, tekstil, yerleştirme ve performansla sürdürür; kâğıt, çay ve saç gibi gündelik malzemelerle kurduğu yalın metaforlar, kişisel deneyimden beslenen bir hafıza ve öz portre alanına dönüşür. Özgürlük arayışı üretiminin temel hattıdır; 2017–2020 arasında politik nedenlerle tutuklu kaldığı Diyarbakır Cezaevi'nde de üretmeyi sürdürmüştür.

Kişisel sergileri arasında *Improper* (Galerie Stadtpark, Krems, 2024), *Sûr* (Zilberman Berlin, 2023) ve *Olağan Zamanın Dışında* (Karşı Sanat ve DEPO, İstanbul, 2021) yer alır. 2026'da Zilberman Berlin'deki *Cruising Territories* sergisine katılan İrwen'in kişisel sergisi *Rû Bi Rû*, 21 Kasım 2026'ya kadar Zilberman İstanbul'da görülebilir; işleri ayrıca ARTER'in koleksiyon sergisi *Gökyüzü Şekerdendi* ve İstanbul Modern'in *Aynı Mavinin Altında* sergisinde yer alıyor. Fatoş İrwen, yaşamını ve çalışmalarını İstanbul ve Diyarbakır'da sürdürmektedir.

İHSAN OTURMAK (d. 1987, Diyarbakır), Marmara Üniversitesi Resim-İş Öğretmenliği Bölümünden 2012 yılında mezun oldu. 2013'te İKSV'nin tahsis ettiği burs ile Cité Internationale des Arts, Paris misafir sanatçı programına katıldı.

Sanatçının eserleri İstanbul Tasarım Bienali (2012); Espace Culturel Louis Vuitton, Paris (2013); Taipei World Trade Center, Tayvan (2013); Akbank Sanat, İstanbul (2014); Mytilene Municipal Art Gallery – Halim Bey Konağı, Midilli (2016); Elgiz Müzesi, İstanbul (2017); Kasa Galeri, İstanbul (2017); Royal Academy of Arts, Londra (2017); Mardin Bienali (2018); Wienwoche, Viyana (2018); Galata Rum Okulu, İstanbul (2019); Kunstraum Innsbruck (2020); *Maziye Bakma Mevzu Derin*, OMM - Odunpazarı Modern Müze, Eskişehir (2021); *Four Positions in Painting*, Galerie Peter Kilchmann, Zürih (2022); Çanakkale Bienali (2022); Yapı Kredi Kültür Sanat, İstanbul (2024) ve OMM - Odunpazarı Modern Müze, Eskişehir (2025) dâhil olmak üzere çeşitli uluslararası kurum ve etkinliklerde sergilenmiştir.

Kişisel sergileri Karavil Contemporary, Londra (2015) ve DEPO, İstanbul'da (2016) gerçekleşti. *Açık Stratejiler* başlıklı kişisel sergisi 2019 yılında Öktem Aykut'ta düzenlendi. Öktem Aykut, İhsan Oturmak'ın eserlerini Liste Art Fair Basel (2021), ARCOmadrid (2025) ve Basel Social Club (2026) sanat fuarlarında sundu. Sanatçının son kişisel sergisi *Çift Başlı*, 2024 yılında Öktem Aykut'ta yer aldı.

YASEMİN ÖZCAN (d. 1974, İstanbul), 1997 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik ve Cam Bölümünden mezun oldu. Fotoğraf, video, ses, seramik, ders-performans ve metinle çalışan sanatçı; nesnelerin, bireylerin ve kurumların varoluş biçimlerini ve performanslarını işler; kimlik, kültür politikaları, toplumsal cinsiyet, ezoterizm ve psikolojiye referans verir. Son dönemde seramik malzemesi üzerinden canlılar ve toprak ilişkisini, emek ve zanaatı inceleyen Özcan'ın pratiği; kuşaklar arası aktarım, göç ve kendini inşa etme kavramları üzerine de odaklanır.

Kişisel sergileri arasında *Islak Zemin* (ARTER, İstanbul, 2024–2025), *Pangaltı'da Bir Ev* (İstanbul, 2022) ve *Saadet Çıkmazı* (artSümer, İstanbul, 2016) yer alır; çalışmaları Pera Müzesi, SALT Beyoğlu, İstanbul Modern ve Bochum Müzesi gibi kurumlarda sergilenmiştir. 2025–2026'da Tersane İstanbul'daki *Toprak Uykuda Değil* başlıklı seramik sergisine ve 2026'da Kendi Koleksiyonu'ndaki *Vanilya, Çimen, Badem* sergisine katılan sanatçının eserleri, ARTER'deki *Yapım Aşamasında* sergisinde (14 Mart 2027'ye kadar) görülebilir. Yasemin Özcan, yaşamını ve çalışmalarını İstanbul'da sürdürmektedir.

İZ ÖZTAT (d. 1981, İstanbul), araştırdığı konuların belirlediği farklı mecralara yayılan kolektif ve bireysel pratiğinde, şiddet içeren tarihlerin sürekliliğini biçimler, malzemeler, mekân ve dil aracılığıyla araştırır. Resmî tarihyazımındaki boşluklara nesiller arası, spekülatif ve hayaletli kurmacalarla yanıt verir. Kendiliğinden örgütlenen, kurumsal ve akademik bağlamlarda, sanat ve eğitimin kesişiminde çalışmalar yürütmüştür. Akademik makaleleri, denemeleri ve kurmaca metinleri çeşitli mecralarda yayımlanmıştır. Berlin Artistic Research Program (2024–2025) bursiyeridir.

Katıldığı kurumsal sergiler arasında *Near East, Far West*, 6. Kyiv Bienali, MSN, Varşova (2025); *these walls are not here to defend us*, OFF-Biennale Budapest (2025); *Self-Determination: A Global Perspective*, Irish Museum of Modern Art, Dublin (2023) — bu sergi için ürettiği *Rest* başlıklı yerleştirme müze koleksiyonuna dâhil edilmiştir; *The Colony*, Schwules Museum, Berlin (2018); Sharjah Bienali 13 (2017); *Land without Land*, Heidelberger Kunstverein (2016) ve 14. İstanbul Bienali (2015) yer alır.

ZEYNEP SAYIN (d.1961, İstanbul), yazın bilimci, sanat kuramcısı ve öğretim üyesidir. İstanbul, Salzburg ve Viyana'da yazınbilim, sanat tarihi ve felsefe öğrenimi görmüştür. İstanbul'daki çeşitli üniversitelerin yanı sıra Mardin Artuklu Üniversitesi Mimarlık Fakültesinde ve Viyana'daki Akademie der bildenden Künste'de görev yapmıştır. Bir süredir Leipzig'deki Hochschule für Grafik und Buchkunst bünyesinde (fahri profesör olarak) ve Linz Sanat Üniversitesinde ders vermektedir.
Yayımlanmış kitapları arasında *Mithat Şen ve Bedenyazısı* (Kaknüs, 1999), *Noli Me Tangere* (Kaknüs, 2000), *İmgenin Pornografisi* (Metis, 2003), *Kötülük Cemaatleri* (Tekhne, 2016) ve *Çizginin Boşluğu* (2025) yer almaktadır.

Hasanpaşa Mahallesi Fatih Bulvarı No: 33 34920 Sultanbeyli/İstanbul
wwww.yunt.art | info@yunt.art